

András László

A vörös korona

regényrészlet

Isten lelke lebegett a vizek fölött, a vízen pedig egy női holttest piros orkáncabátban, farmerban és edzőcipőben. Az ő lelke hollétéről nincsen tudomásunk, feltehetőleg már elhagyta a tó környékét.

– Mi ez a baromság, Sziklai? Maga ezt jegyzőkönyvnek nevezi? – nézett föl a kapitány, és visszaadta a tabletet a tizedesnek.

– Inkább hangulatnak, impresszióknak... Az első benyomásaim...

– Ezt tanulta a főiskolán?

– Én a tanárképzőre jártam...

– Akkor mért nem ír inkább verseket?

– Írok. Jövő héten jelenik meg a...

– Nem érdekel! Azt mondja, ki fedezte fel a holttestet?

– Egy futó.

– Na, és hol van ez az ember? Nehogy azt mondja, hogy elszaladt!

– Hazament lezuhanyozni meg átöltözni. Nagyon meg volt izzadva...

– Remek. Akkor már az egész város tud mindent, csak mi nem.

– Felírtam az adatait, és kilencre bejön az őrsre. Egyébként osztálytársam volt. A Mohos Gyula.

– Remek. Azért csak ne szervezzen ide osztálytalálkozót, Sziklai. Miért nincsen még elkerítve a helyszín?

– Nem akartam őrizetlenül hagyni. A Géza még csak most viszi a gyerekeket az iskolába, és nemsokára megjönnek a munkások – bökött a kotrógép felé Sziklai. – És elfogyott a policés szalagunk. Tudja, a múlt heti futóverseny... Megrendeltem, de még nem kaptuk meg. De már szóltam Editkének, vesz a Fixben szalagot, ha nem is policés.

– Na, és a helyszínelők mikor érnek ide?

– Úgy délután kettőre mondták, még két másik helyszínre is ki kell menniük.

– És maga addig mit csinál?

– Felvált a Géza, ha bevitte a gyerekeket a suliba. Akkor megyek, és kikérdezem a tanút.

– És amúgy mit gondol, mi a szar történet?

– Szerintem leesett a kotrógépről.

– Vagy lelökték.

– Vagy lelökték. Beverte a fejét.

– Vagy beverték.

– Vagy beverték, és abba halt bele.

– Vagy megfulladt.

– Vagy megfulladt.

– Na jó, ebből elég. Az orvos?

– Ő mindjárt itt lesz.

– Baromság! Amíg a helyszínelők nem érnek ide, úgyse tud csinálni semmit. A munkásokat meg zavarja el! Vagy inkább szóljon a Ballának, hogy ki se jöjjenek!

– Nem fog örülni. Így is csúsznak a határidővel.

– Pont leszárom a Ballát meg a határidejét. Hívja csak föl! Most!

Sziklai odébb ment telefonálni, a kapitány meg közelebb lépett a holttesthez, amely ott feküdt hason, a cipője orrával lehorgonyozva a sekély vízben, és lustán ringatózott. Vörös haja, mint valami vízinövény terült szét a feje körül. Puha korall. Vörös korona. Egyszer járt Jordániában egy társasutazáson a Vörös-tengernél. Ott merült le korallért. Le is tört egy darabot. Először büszke volt rá, aztán már szégyellte.

– Ez nem az a fényképész csaj?

– Lehet...

- De akkor hol a gépe?
- Azt nem láttam... A Balla azt mondta, hogy már elindultak...
- Na, jól van. Menjen ki a főútra, és irányítsa vissza őket! Aztán szóljon az Editkének, hogy hozza már azt a kurva szalagot, mert szétrúgom azt a gyönyörű seggét! A Gézának meg, hogy szedje a lábát! Aztán mind a ketten itt maradnak, amíg nem jönnek a helyszínelők. Majd én megsürgetem őket. Egyikük meg lásson neki, és nézze át a gép környékét, hátha megtalálja azt a kurva masinát!
- Fésülje...
- Mi van?
- Semmi.
- Na. A dokinak meg szóljon, hogy nem kell rohanni, de legyen elérhető! A tanút én hallgatom ki.
- És vele mi lesz? - bökött Sziklai a holttest felé.
- Ő is itt marad - mondta szelíden a kapitány. - És szép nyugodtan vár a sorára.

*

A polgármester idegesen dobolt ujjaival az íróasztalán. Fölkapta a telefonját, rányomott, de semmi. Most nem érdekelték az Öregfiúk, fiatal csöcsök csoport friss bejegyzései az idétlen évfolyamtársaitól, amiken máskor remekül szórakozott, sőt. Az asztalra dobta a telefont, és újra dobolni kezdett, majd felpattant és az ablakhoz lépett. A függöny mögül lenézett a parkolóra, de semmi. Egy cigányasszony egy kosár zöldséggel. Egy elhízott anyuka, amint szerencsétlenkedik, hogy összecsukjon egy gyerekkocsit, és berakja egy Fordba, miközben a kétévesforma fiúcska egy gumicukros zacskóból vagy miből tömi a fejébe a cuccot. Két kertésznadrágos, szakállas szerelő pakol egy furgonba, a Jani emberei. Szóval semmi.

- Megőrülök - suttogta maga elé.

Pedig olyan remekül indult a reggel! A felesége ugyan jó későn ért haza valami felolvasásról vagy bemutatóról Pestről, de hétkor már mosolyogva tette asztalra a reggelit, és elvitte a kölköket is az iskolába.

- Itthon leszel?

- Tornázni megyek kilencre, aztán vásárolok és jövök haza.

- Lehet, hogy én is hazaugrok délelőtt.

Az asszony kacéran megrázta gubancos haját, mire a férfi odahajolt, és megcsókolta az arcát. Aztán fütyörészve kilépett az ajtón. Szerette ezeket a másnapokat, úgy látszik, az asszonynak jót tesz a pesti kultúra, az ilyen kiruccanásai után napokig nyoma sincs a depressziójának. Kényelmes léptekkel sétált be a hivatalba, fogadta a köszönéseket az utcán, élvezte, hogy a gazda szemével nézhet körül. A hivatal épülete előtt dohányzó portásra nagylelkűen rámosolygott. Az előre köszönt neki és széles mozdulattal kitérte az ajtót. A polgármestert ezúttal az sem zavarta, hogy rajta kívül még senki sem volt az irodákban. Szerette megviccelni a beosztottjait, körbejárt, kis üzeneteket hagyott az asztalukon, mint Mátyás király, „Itt jártam nyolc óra ötkor, te viszont nem”. Ezúttal viszont még csak a kézbesítő járt körbe az épületben, Csenki pedig leült az íróasztalához, és maga elé húzta a postáját. Átnézi, aztán hazamegy. Kezébe vett egy borítékot, amikor megszólalt a November rain. A kabinetfőnöke hívta, hogy gyilkosság történt a tónál, maradjon az irodájában, ő mindent elintéz, és jön. Max. fél óra. Ennek már több mint egy órája.

Ingerülten megrántotta a függönyt. Nagy lendülettel sarkon fordult, és olyan sebesen indult el, mint aki csakugyan megy valahová. Eljutott az íróasztalig, és lehuppant a forgószékre. Abban a pillanatban nyílt az ajtó, és belépett a kabinetfőnök.

- Na, végre! - ugrott föl a polgármester. - Mi tartott ennyi ideig?

Kéthelyi elhúzta a száját.

- Mindjárt elmesélem. Csak előbb kérek egy kortyot a repi whiskyből. Nyugi, minden rendben - tette hozzá, mikor látta, hogy a másiknak megrebbe a szeme.

A polgármester odament a szekrényhez. Végül is, jól fog esni. A kabinetfőnök kifogástalan

eleganciája láttán – a cipőjének, sőt, a zoknijának is neve van, a kurva életbe! – mindig egy kis szégyenkezést érzett saját nyakkendőtlensége miatt, mintha meztelen lett volna. Holott éppen Kéthelyi tanácsolta, hogy „öltözz úgy, mint az egyszerű emberek, érezzék, hogy közülük való vagy”.

Mind a ketten tudták, hogy valójában nem Csenki kéne legyen a polgármester. Csak hát Kéthelyi gyűtment volt, pesti. Vett egy házat a városban, nyaralót, afféle bulihelyet, és néha ott is aludt, ha sokat ivott-szívott, vagy nem volt kedve visszamenni Pestre. Be is jelentkezett. Ennek ellenére sohasem választották volna meg, akárhogy is tolja a párt. Nem ismerték, nem tudták, ki az anyja, apja. Ez itt azért számít még. Ezt is mind a ketten tudták. Meg hát, ahogy mondta, nem is szeretett látszani, jobban kedvelt a háttérbe húzódni. Azt már a polgármester nem tudta, hogy a kabinetfőnöke csak itt nem akart látszani. A nyugdíjas bányászok, a parasztok meg a nagyseggű feleségeik között, meg a kiköltözők, a többszörösen lebabázott feleségek és az azt-hiszik-valakik férjek között, akik itt, harminc perc vonatútra a Nyugatitól telket szereztek, és az őslakosság fogvicsorgató irigykedése és megvetése mellett kétszáz négyzetméteres házakat építettek maguknak, és teljesen boldogok. Nem, itt Kéthelyinek valóban semmi keresnivalója nem volt a pénzen kívül. Most meg lehet, hogy ez a baromság bekavar. De nem fog! Éppen most gondoskodott róla, hogy ne kavarjon be semmi.

– A single maltból – tette hozzá.

A polgármester összerendezte, és úgy érezte, mintha a másik pincérnek nézné, akinek leadja a rendelést. Bosszankodott, de lenyelte. Ahogyan azóta mindig, amikor a jogi kar aulájában összefutottak, pontosabban: ő elmélyülten és szorongva tanulmányozta az első féléves órákiosztásokat a hirdetőn, Kéthelyi meg a vállára csapott, hogy „szia, hagyd ezt a hülyeséget, nekem megvan az egész, inkább igyunk valamit a Véndiákban”. A whiskyre is ő szoktatta rá, és tanította meg neki a különbséget a blended és single malt között. Csenki szerint ez csak kurva sznobizmus volt. Nem is szerette ezt a mocsárízű vackot. Kitöltötte a halványzöld italt a két kristálypohárba, majd visszanyomta a dugót, becsukta a szekrényt, az íróasztalhoz vitte a poharakat, letette, és beült a forgófoltebe. A kabinetfőnök odalépett, felvette a poharát, a másikat a polgármester kezébe adta, és fél fenékkal felült az asztalra. Csenki fancsali képet vágott – arra számított, hogy Kéthelyi majd odahúzza a széket.

– Profit! – mondta a kabinetfőnök, és a poharát a polgármesteréhez koccintotta. Belekortyolt, de nem nyelte le az italt, hanem a szájában tartotta, hátrahajtotta a fejét és behunyta a szemét. A másik egy hajtásra lehúzta, megborzongott, és türelmetlenül vakkantott:

– Mondjad már!

Kéthelyi lassan, mint aki álomból ébred, kinyitotta a szemét, lenyelte a whiskyt és elmosolyodott.

– Hét után kevéssel hívott a kapitány, hogy találtak egy holttestet a tónál...

– De miért nem engem...

– Megspórolt magának egy telefont. Aztán beszéltem a tisztelt apósoddal, aki igen operatívnak bizonyult. Még nem volt nyolc óra, mikor visszahívott, hogy küldi az emberét. Abszolúte megbízható... Még nálad is megbízhatóbb – vigyorodott el Kéthelyi. – Kiemelten kezelik az ügyet. Államérdek – tette hozzá, majd ismét kortyolt egyet.

– Na, és mit tudsz a holttestről? Ki az egyáltalán? És miért... – harapta el a szót a polgármester.

– Úgy tűnik, hogy az a fotós nő, aki egy éve költözött ide. Hogy miért? Ki tudja? De majd kiderítik...

– Fotós? De hát miért? A francba!

Kéthelyi letette a poharát, és a polgármesterhez hajolt. – A fotós fotózik – mondta, és egy pillanatnyi szünetet tartott –, a nyomozó nyomoz. Mindenki csinálja a dolgát. – Megint tartott egy kis szünetet. – És én is csinálom a dolgomat. Lassan megyek is.

– De hát tudnom kell...

A kabinetfőnök leszökölt az asztalról.

– Nem – rázta meg a fejét –, nem kell tudnod. Minden el van intézve. Sőt, nyugtasd meg az

embereket, ha esetleg valaki idegeskedne. És akkor te is csinálod a dolgodat. – Kis szünet után hozzátette: – Ja, és kapunk egy ellenőrzést is. A tó-projektre.

– Mit, mi van? – nézett rá bambán a polgármester. Már épp megkönnyebbült, de az ellenőrzés szóra ismét összeugrott a gyomra, noha a többit nem értette.

– Kapunk egy ellenőrt, aki az egész folyamatot végigkíséri. Mintaprojekt leszünk, öregem! – csapott a polgármester vállára Kéthelyi. Csenki azt érezte, legszívesebben megütné ezt a pojácát.

– De hát... hogy... miért...?

– Nyugi. Az öreggel megbeszéltünk mindent. Keresnek egy teljesen hülyét, aki mindenre szépen ráüti a pecsétet, és aztán utólag már senki sem piszkálhat bele. És a felelősség is az övé lesz. Na?

– Az anyád istenit! – robbant ki a polgármesterből a feszültség, és megragadta Kéthelyi vállát.

– Hát mégsem hiába tartalak! – kiáltotta széles vigyorral.

Kéthelyi arca egy pillanatra megrándult – ezt ő pont fordítva gondolta. De ez csak egy pillanat volt, a másik észre sem vette, és már ő is szélesen mosolygott, és megragadta a polgármester karjait.

– Egy mindenkiért, mindenki egyért, nem?

– Na, és mikor jönnek ezek az alakok? – eresztette le a kezét a polgármester.

– A nyomozó egy órán belül itt lesz.

– És a teljesen hülye? – vigyorodott el újra a polgármester.

– Ő holnap jön. De szerintem még nem tud róla – nézett az órájára a kabinetfőnök.

NÉMETH JÁNOS:
Vijjogó madár

